

Bogár László: Európa Birodalom?

2012 július 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Európa elmúlt háromezer éves története során, a Római Birodalom nagyjából ezer évét leszámítva, a kontinens soha nem állt egységes birodalom irányítása alatt.

Alapos elemzésre volna szükség annak megértéséhez, hogy – noha Európa területénél lényegesen nagyobb

birodalmak is léteztek akár évezredek át – földrészünkön ez miért nem volt jellemző? Vélhetően hiányzott az a szervező energia, amely a legmélyebb ontológiai talapatát adta volna egy ilyen konstrukciónak. Ha pedig ez meg is lett volna, azok a technikák nem voltak elégségesek, amelyek egy ilyen konstrukció „üzemeltetéséhez” lettek volna szükségesek.

A Római Birodalom bukása után ugyan folyamatosan voltak kísérletek, amelyek igyekeztek egy ilyen szerveződést létrehozni, de tartósan ennek fenntartására senki nem volt képes. A Német-Római Birodalom egy olyan sajátos képződmény volt, amely talán a magját jelenthette volna egy ilyen konstrukciónak, de a kontinens egészének az irányítására még fénykorában is alkalmatlannak bizonyult. A nagyhatalmak közötti rivalizálás mindig erősebbnek bizonyult, mint az egységes birodalomba szerveződés.

A modernitás korszakában a két rivális nagyhatalom, Németország és Franciaország tett ugyan egy-egy kísérletet az Európa kontinentális része feletti uralom megszerzésére, de mindkét esetben megbuktak. Az is fontos adalék – és bukásuk egyik alapvető oka éppen ez volt –, hogy a világtengerek feletti angolszász uralom teljesen komolytalanná tett minden olyan Európa Birodalom-építési kísérletet, amely az angolszász világbirodalommal szemben szerveződtött volna meg.

Szögezzük tehát le, hogy 1815 óta, vagyis lassan kétszáz éve, az Európa Birodalom megszületése csak úgy értelmezhető, hogy a kísérlet valójában nem más, mint az angolszász világbirodalom „európai fiókszervezetének” a megteremtésére irányuló tevékenység. Az elmúlt fél évszázad európai integrációja is csupán ezt jelentette. Némi keserű öniróniával azt mondhatnánk, hogy minden, ezzel szembehelyezkedő kísérlet hiábavaló erőlködés, viszont minden, az alávetettséget megteremtő fiókszervezet létrehozása merőben felesleges, pontosabban csak felgyorsítaná Európa egyébként is gyorsuló önfelszámolását.

Amíg minderről nem lehet nyíltan beszélni, addig csak hamis és félrevezető nyelven tudjuk elmondani azt a folyamatot, ami láthatólag újfent egy Európa Birodalom megalapozására tett kísérletként értelmezhető. A

legfontosabb kérdés ugyanis az, hogy mi volna az a szerveződési elv, amire ez a birodalom épülne. Mert ha csupán ennek a pusztító világerőnek kíván a fiókszervezete lenni – amit szalonképesen nevezünk most atlantizmusnak –, akkor ezzel nem érdemes bajlódni, mert ezzel Európa csak a végfelszámolását gyorsítaná fel. (Persze más a helyzet, ha éppen ez a cél! Akkor csak tessék!) Ha viszont valami, az atlantitól eltérő szerveződési mód volna a cél – amit a mai helyzetben, és különösen látva Európa uralmi elitjeinek, mentális, morális, spirituális állapotát, elég nehéz elképzelni –, akkor ezt legalább meg kellene tudni nevezni. És persze tisztázni kellene azt is, hogy Európa népei ma mennyire lennének képesek azonosulni ezzel a szervezőerővel.

Egyszóval, nem az itt a kérdés, amire a jelenlegi erőfeszítések irányulnak, hogy Európa uralomtechnikailag milyen konstrukciókkal tudná működésének pénzügytechnikai felszínét elegánsabban üzemeltetni, hanem valami egészen más. Európa anyagilag, fizikailag (főként népesedési szempontból), lelkiileg, erkölcsileg, szellemileg széthullóban van. Amíg a világ többi részének brutális kifosztását innen szervezte a pusztító világerő, addig a kontinens főbb központjainak közvetlen környezetében viszonylag könnyű volt egy olyan „kirakatvilágot” fenntartani, amely azt sugallta, hogy a Nyugat mindenekfelett áll.

De most éppen a „kirakatvilág” üzemeltetéséhez szükséges energiák vannak végzetesen elfogyóban, mert a pusztító világerő nemcsak hogy nem innen szervezi már világhuralmát, hanem most már láthatóan a kontinens gazdag központjait is szabad prédának, kifosztható „belső gyarmatnak” tekinti. Európa uralmi elitjei pedig vállalják

a cinkösságot, mert uralmi pozícióik ideig-óraig tartó meger?södésére számítanak. Ám az onnan megindított, minden eddiginél brutálisabb er?forrás-elszívás is csak igen rövid haladékot ad, és ráadásul az ezért fizetend? ár messze nagyobb annál, mint amit számukra ez a rövid haladék jelent. A legutóbbi európai uniós csúcs csak meger?sítette azt, amit eddig is tudtunk, vagyis hogy Európa uralmi „elitjei” csupán súlytalan bábfigurák, akik elemi szinten képtelenek már minden reflexív viszonyra a valóságos helyzetet illet?en. Azt persze változatlanul nehéz pontosan beazonosítani, hogy a cinizmusuk vagy a tudatlanságuk a domináns, de talán mindegy is már. Európa birodalmi álma egy olyan „test” agóniájának tünete csupán, amely pusztulását önmagának köszönheti.

Bogár László - magyarhirlap.hu

Ajánló